

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 251.

Anden Session.

91de Møde.

Torsdagen den 6te Marts.

(Fortsat).

Thalviger (fortsat): De kunne maaffee vel paa denne Maade ødelægge Skader og Krager, men selv disse Fugle udruge dog sjelden deres Æg i de smaa Haver hos Bønderne, men som oftest kun i de større Skove, hvorfra de da komme i Familier og kaste sig over Bøndernes Smaakreature, og ligeledes er det Tilfældet med Spurve, der kunne gjøre overordentlig megen Skade. Det er navnlig Tilfældet med de smaa Agerbrug i Nærheden af Haver og Byer, der har man Exempel paa, at Spurve have ødelagt over Halvdelen af Afgrøden. Jeg har tidligere talt om, hvorfor jeg ønskede, at Mulkten for ulovlig Jagt nedfattes saa lavt som muligt, fordi meget strenge Domme efter Forordningen af 1840 have været sædvede for den Forseelse at skræmme Fugle bort med Skydevaaben. Det er ogsaa Tilfældet, naar Skydevaaben ikke maae anvendes til at jage dem bort fra Gaarden, navnlig naar Høgen kommer, at det ikke er muligt at forhindre den fra at tage Duer og Høns. De Bestemmelser, der ere komne ind i Loven, anseer jeg altsaa som en Concession, der er gjort mod Brugerne; at de maae anvende Skydevaaben er en Udvidelse, det er, om jeg saa tør sige, en Anvendelse af Nødværgeretten, og, naar de maae udøve Nødværgeretten mod det større Vildt og Vildgæs, maa man ogsaa tillade den mindre Jordbruger denne Ret at kunne udøve Nødværgeret mod de Fugle, her er omtalt, og den kan kun udøves ved Skydevaaben. Altsaa, naar jeg udtaler mig for at vedtage Loven, som den er kommen fra det andet Thing, er det deels, fordi det Forslag, som jeg tillod mig at stille ved Sagens tredie

Behandling, om, at man maatte skyde i Haver og Gaarde, ikke gif igjennem, og deels, fordi jeg troer, at den Nødværgeret, som her bliver tilstaaet, vil i det Hele taget ikke blive misbrugt. Jeg har ikke denne Frygt derfor; jeg haaber, at de mere humane Love, som efterhaanden komme frem, og den større Frihed, der bliver givet Folk, vil have Moraliteten. Man har Exempel derpaa i flere Lande, og jeg troer derfor, at man maaffee kan stole paa, at Bedkommende ikke ville misbruge den Ret, som her bliver givet dem, og i Tillid dertil vil jeg anbefale, at vi vedtage Loven, som den nu er, i Særdeleshed da jeg antager, at Regeringen ikke har Noget imod Loven, som den nu er vedtagen i Folkethinget, og især da det ærede Udvalg, med Undtagelse af et æret Medlem, i det Hele indstiller Loven til at vedtages, som den er, kun med den Undtagelse, som to ærede Medlemmer have gjort med Hensyn til § 14. Men jeg antager, at de ikke ville holde saa meget strengt derpaa, da det strider imod Principet, naar man vil tilstaae Nødværgeret i een Retning, da at gjøre en Undtagelse i den Retning, § 14 har bestemt, og jeg skal saaledes stemme for Loven, som vi have faaet den, og anbefale den til Thingets Vedtagelse, for at faae denne Sag afgjort, som Mange med Længsel vente paa at see afgjort.

Formanden: Jeg maa bede erindret, at der for Diebliffet kun er Spørgsmaal om det Endringsforslag, der er stillet af Minoriteten i Udvalget.

Solberg: Jeg hører til de Medlemmer af Udvalget, som ere blevne enige om at vedtage Forslaget, saaledes som det er sendt til os fra det andet Thing. Uagtet denne Lov vel ikke aldeles tilfredsstillende er, som jeg kunde ønske og vente, er jeg dog alligevel gaaet ind paa den, der hører til de Sager, som atter og